

ACTEUR EN PRODUCENT RICK ENGELKES:

‘Je bent nooit te oud om te leren’

RICK ENGELKES (51) EN ZIJN GEZIN WONEN SINDS KORT IN EEN DORP. HET IS RUSTIG IN HUIZE ENGELKES. AAN NIETS MERK JE DAT RICK ROERIGE TIJDEN ACHTER DE RUG HEEFT.

‘We woonden eerst in Amsterdam en hadden een huisje op het platteland, midden in de natuur’, zegt Rick. ‘Maar de kinderen werden groter en de weekends drukker. En dus kwamen we steeds minder in ons buitenhuis. Mijn vader, die hier ook woont, zag deze villa te koop staan. Het was vervallen en de tuin stond er verwilderd bij, maar daar kon ik wel doorheen kijken.’ Rick nam een architect in de arm om het in de originele jaren zestig-stijl op te knappen. Denk Hollywood, denk licht en ruim, denk woonbladen. Het is goed te zien dat echtgenote Annemarie styliste is. Rick: ‘We hebben dit echt samen gedaan, hoor. Ik heb veel met vormgeving, we vonden het leuk om het huis met z’n tweeën op te knappen. Het grote voordeel is dat we nu buiten wonen.’

Ricks zesjarige dochter Lee komt vragen of ze haar broodje bij ons mag opeten in de woonkamer. Dat mag. ‘Maar je moet wel een beetje rustig zijn, want we zijn bezig met een interview’, waarschuwt haar vader. ‘Wat is een interview?’ vraagt ze met grote, donkere ogen. Rick legt het uit. ‘Ooo, dát’, zegt ze.

WELKE DINGEN UIT JE EIGEN JEUGD GEEF JE MEE AAN JE DOCHTERS LEE (6) EN TEDDIE (12)?

Rick: ‘Mijn moeder werkte, ze gaf les op een huishoudschool. Dus ik kreeg mee dat mijn moeder ook haar ding deed. Dat was in die tijd niet zo gebruikelijk als je kleine kinderen had. Ze genoot enorm van haar werk. Mijn ouders vonden het belangrijk dat je je hart volgt, dat je doet waarvoor je passie hebt. Dat probeer ik mijn kinderen ook mee te geven. Ik neem ze weleens mee naar *Kruimeltje* (de musical die Rick produceert, red.). Ze hebben ook een dagje gefigureerd en weten dus wel wat mijn werk inhoudt. Natuurlijk hoeven ze niet hetzelfde vak te doen, maar zo kunnen ze zich een beetje oriënteren. Het is lastig voor hen om uit te vogelen wat ze willen, juist omdat er zoveel keuze is. Toen ik vijf was, overleed mijn opa en kwam mijn oma bij ons wonen. Vanaf dat moment was er altijd iemand thuis. Dat gaf een gevoel van harmonie en veiligheid. Annemarie en ik hebben dat anders opgelost. Toen Lee erbij kwam, kregen we meer stress – omdat je dan twee kinderen moet brengen en ophalen van en naar de crèche en school en je dat ook onderling moet afstemmen. Ik moest terugdenken aan mijn eigen jeugd en toen besloten Annemarie en ik een au pair te nemen. Daarmee creëerden we meer rust en harmonie in huis. Als de kinderen thuishkomen, drinken ze met de au pair een kopje thee.’

Intussen rent Lee rondjes in de woonkamer. Eerst om de bank heen waarop we zitten, daarna springt ze er ook op. ‘Sorry hoor, ik ben even afgeleid’, zegt Rick. ‘Lee, het is heel onrustig zo. Kun je toch even bij mama je broodje opeten? Dan gaan we straks lekker spelen, als we klaar zijn.’ Lee zit er niet mee. Ze lacht haar beminlijkste lach, zegt oké, pakt haar bordje en vertrekt naar haar moeder.

‘Ondanks alle ruimte om je eigen ding te doen, hadden wij thuis wel regels’, gaat Rick verder. ‘Mijn vader kon streng zijn. En dat vind ik goed. Annemarie doet dat ook goed met de kinderen, vind ik. We horen soms van anderen dat onze kinderen open zijn, en prettig in de omgang. Ze houden zich ook als vanzelfsprekend aan de regels. Dat zie je aan Lee. Ze doet wel haar best om haar terreintje af te bakken, maar als ik dan iets zeg, doet ze dat zonder morren. Dat vind ik fijn. Ik houd niet zo van verwend gedrag. Het lijkt bij anderen weleens of de rollen zijn omgedraaid, dan gaan ouders in discussie met hun kinderen. Maar soms zijn dingen gewoon zo, omdat je als ouder vindt dat het zo moet. Duidelijk en consequent zijn, dat is belangrijk.’

Dochter Teddie komt binnen. Ze maakt huiswerk aan de keukentafel en heeft een schoolboek nodig. Op haar tenen loopt ze door de woonkamer, gevolgd door Annemarie, die ook even boven moet zijn. Het voelt ontspannen en harmonieus in huize Engelkes. Geen spoor van het gedoe dat Rick Engelkes had de afgelopen periode. Relatieproblemen met Annemarie vanwege wat in de pers een ‘misstap’ van Rick werd genoemd, de dood van collega-acteur Antonie Kamerling en financiële problemen nadat hij een flinke som geld verloor aan zijn achterbuurvrouw, die geld voor Rick had ‘belegd’ in vastgoed in Dubai.

‘ALS DE MEIDEN THUISKOMEN, DRINKEN ZE MET DE AU PAIR EEN KOPJE THEE’

HOE GOED WAS JE BEVRIEND MET ANTONIE KAMERLING?

Rick: ‘Ik heb vrij intensief gewerkt met Isa Hoes, Antonies vrouw, omdat ik veel toneelstukken met haar deed. Ik was dus meer met Isa bevriend. Het is altijd erg als iemand zo jong overlijdt, en het is nog veel dramatischer als er ook kinderen bij betrokken zijn.’

IN HOEVERRE BEN JE OVER ZOIETS HEFTIGS OPEN TEGEN JE KINDEREN?

‘Lee maakt dat wat minder bewust mee. Maar met Teddie hebben we daarover gesproken. Ze begrijpt ook niet waarom het gebeurt, maar je kunt er wel goed met haar over praten.’

VAN DE CAST UIT GOEDE TIJDEN SLECHTE TIJDEN WAAR-MEE JIJ WERKTE, ZIJN NAAST ANTONIE OOK NOG GUUSJE NEDERHORST EN FREDERIQUE HUYDTS OVERLEDEN.

‘Dat is inderdaad wel heel confronterend. Met GTST begon voor mij alles. En dat daar nu al drie mensen heel jong van zijn overleden, is bizar om aan te denken.’

IN VRIJ KORTE TIJD HEB JE ZELF OOK NOG FLINK WAT PROBLEMEN GEHAD. KOM JE DAAR STERKER UIT?

‘Dat hoop ik dan wel, ja. Sommige dingen moeten kennelijk zo zijn om weer even met je neus op de feiten te worden gedrukt. Annemarie en ik zijn tijdelijk uit elkaar geweest, maar zijn nu weer samen. Veel meer wil ik daar niet over zeggen. Dat financiële ding is nu bijna opgelost, omdat we allebei water bij de wijn hebben gedaan. Je kunt natuurlijk eindeloos blijven procederen, maar dat kost veel geld én veel negatieve energie. In het begin ben je boos, dan wil je rechtzetten en terughebben waar je recht op hebt. Maar soms moet je je verlies nemen en daarmee rust creëren. Dan kun je je weer richten op positieve dingen. In de loop van de tijd ben ik daar dus anders naar gaan kijken. Geld is prettig, maar het is niet waar het uiteindelijk om draait.’

WAAR GAAT HET DAN WEL OM?

‘Het is cliché, maar: dat je gezond bent, geniet van je kinderen en dat je leuk werk hebt. En dat je ervan leert.’

‘GELD IS NIET WAAR HET OM DRAAIT – IK BEN DAAR ANDERS NAAR GAAN KIJKEN’

WAT HEB JE ERVAN GELEERD, DAN?

‘Dat ik er een periode te gefixeerd op ben geweest om dit goed te regelen.’

Lee komt binnen, nu met een pen en een notitieblokje. ‘Wie wil hier wat koffie?’ vraagt ze. Lee zit in groep 2, dus schrijven kan ze nog amper. Maar ze doet graag alsof. Het zou zomaar kunnen dat Lee ‘het vak’ in gaat, constateert haar vader niet zonder trots. Niet veel later komt ze de koffie brengen. Zelf gemaakt, zegt ze.

Rick, daarna: ‘Ik ben zelfstandig ondernemer en heb dus geen pensioen, daar moet ik zelf voor zorgen. Lang was ik daar helemaal niet mee bezig, ik wilde gewoon doen wat ik fijn vond. Maar toen ik kinderen kreeg, dacht ik: shit, ik moet zorgen dat ik dit geregeld krijg. Dat liep dus mis.’

DAT KLINKT ALSOF JE JEZELF IETS VERWIJLT.

‘Ik heb te weinig met Annemarie overlegd, besef ik nu. Ik ben mijn eigen ding gaan doen en heb anderen te makkelijk vertrouwd - nét niet scherp genoeg geweest. Als ik meer had gedeeld met Annemarie, was het misschien anders gegaan. Dat is wat ik ervan heb geleerd: meer met haar bespreken. Nu moet ik vijf of tien jaar langer doorwerken. Aan de andere kant: ik vind mijn werk leuk, dus soit.’

MET JE WERK GAAT HET WÉL HEEL GOED. KLEEFT AAN JOU NIET HET DOKTER SIMON-IMAGO, NET ALS ANTONIE KAMERLING, DIE STEEDS MAAR ALS SOAPIE WERD GEZIEN?

‘Daar word ik nog steeds op aangesproken, ja. Als ik in een programma zit, laten ze altijd wel een scene uit GTST zien, omdat het daarmee ooit is begonnen. Vroeger vond ik dat lastig. Nu is het prima. Het is daar ook begonnen en uiteindelijk heb ik er een leuke tijd gehad en veel geleerd. En het heeft mij geholpen om te zijn waar ik nu ben. In toneelrollen, zoals nu in het stuk *Blind Vertrouwen* waarin ik speel met Angela Schijf, nemen recensenten me niet altijd serieus. Dat is jammer. Maar ik blijf vinden dat toneel geweldig is om te doen. Je kunt jezelf ook steeds verbeteren, omdat je het stuk zo vaak speelt.’

JE BENT NIET ALLEEN ACTEUR, MAAR OOK PRODUCENT, ONDER ANDERE VAN DE MUSICAL KRUIMELTJE. WAT VIND JE LEUKER?

‘Het produceren kwam voort uit het acteren. Ik vind de combinatie fijn: het leukste is om ideeën te verwezenlijken, om fantasieën vorm te geven. Dat doe je met acteren, maar ook met het produceren van toneel of musical. En ook met het verbouwen van mijn huis, trouwens.’

WAS JE ALS KIND OOK EEN BEETJE EEN KRUIMELTJE?

‘Meer een Pietje Bell, een boefje. Met een vriendje ging ik vroeger altijd fikkie stoken. Met als gevolg dat een heel veld de fik in ging, want we kregen het vuur niet meer uit. Daar kwam de brandweer aan te pas, maar toen waren wij al door de weilanden naar huis gerend. Maar mijn fiets stond daar nog en die moest ik van mijn vader gaan halen. Toen hadden ze natuurlijk wel in de gaten dat mijn vriendje en ik dat hadden gedaan. Met een flinke uitbrander tot gevolg. Wat mijn vader deed, werkte. Het was wel consequent, vind ik achteraf. Als kind was het minder leuk natuurlijk.’

HAD JE NIET GRAAG EEN ZOON GEWILD?

‘Dat had ik wel leuk gevonden, ja. Gewoon om lekker van die jongensdingen te doen. Langs de lijn staan, bijvoorbeeld. Dat heb ik trouwens toch nog meegepikt, want Teddie zat twee jaar op meidenvoetbal. Maar het zijn twee dochters geworden. En het zijn leuke meiden – ik ben hartstikke gelukkig met ze.’ □

Blind Vertrouwen met Angela Schijf en Rick Engelkes is nog tot en met mei 2011 in het hele land te zien. Kijk voor meer informatie op www.blindvertrouwen.nu. De musical *Kruimeltje* speelt in De Efteling. www.efteling.com/kruimeltje.